

Csak a háton a hullafolt. Az érem.
(Látta apámon tizenhatodik évem.)
Meghalni (– lehet –) csak pontosan szépen...
(Vagy csontcsikorgató csillagtörésben...)

Határ Győző

MAJOMHAJÓ

a majomhajón él egy hajómajom
(tükrén lopva lesnem régről óhajom)
mélyen ül töke s tokáig-homloka
tudója mely szélte-hossz'-nak hanyad' foka

a majomhajón hajómajom minden hajós
káplán kuktafőnök felcser kormányos s a jós
majomhajón ki más fajú nem túrnék szagát
– ülőgumók! majombúz belengte éjszakák! –

ha nyílt tengerre száll a hős majomhajóhad
lapul a nyú a nyú a dölyv a dideridúvad
holott kimért négy lábú léptekkel lépeget
hídján a Nagy Kan furt hét határt hét eget

kémlél ellenszelet-ellenszagot szimatol
míg alatt felpislálva siklik Alkoráll s az Atoll
görögtüzet golyót – állja hun lovasroham korát
meghazudtoló setétlő nyílzáporát

hajó a láthatáron! kiált árbocmajomkosárleső
hurrá! bomlik a kalózi álom: majomhalálfejes ő
oldalazó vas orrsarkantyúval ráhajtanak
s – hurrá! újabb majomdiadalra virrad a Nap

ide te vörhenyegszőke hajómajombajadér
odahalok a csigafürtös hasadalja hajadér'
nyalják-falják kapják-csapják majd szétszedik
– másnap ganézza majomhajó kalóz fedélzetit

majomhajó gerince majomfarokmerülék
míg alul a víz tolul felül terül az ég
majomfenékszivattyú vizet köp vizet vedel
de farokuszadéka tartja s nem süllyed el

hajmeresztő-átnemeresztő – se víz se léghuzat:
a majomhajóbordázat sűrűn kátrányozott
szárazdokokban a sorhajómajomhad ötszöri
aranykátrányszurok-hugyannyal fröcsköli

a majomhajó tatja triplaterjes s tatrakész:
mint olyan farra-tatra teljes gömbölyű egész
s ámbárvást ahány hajóács annyi formát javall
mert formahű: a jó majomhajó – majomra vall

paklit ide nékem! zsvog a kunkor töksi nép
hajófenéken repül a kártyapaksamét’ –
majomhajó népe buddhákkal bölcsekkel rokon:
megjártatja csarnakzatát zug-óperenciánokon

(álomdiktandó: Szent György Kórház, 2000. 12. 22.)

Bán Zoltán András

HÖLGYSZONÁTA (III)

4. Az ágyban: Charlotte és Marina – Egy régi levél – Damenspende

Amikor kedden reggel, pontosabban hajnalban Charlotte nyugtalan álmából felébredt, Marinát találta maga mellett a széles franciaágyban. Nem álmodik. Néhány perce arra lett figyelmes, hogy az előszobában idegen férfiak tucatjai toporognak, akik aztán zavart arccal, némi bocsánatkérést mormolva egymás után surrannak föl az emeletre vezető lépcsőn a fürdőszobába. Most ott állnak terpeszben, és nyitott ajtónál vizelnek. Charlotte beleborzong a képbe, de nem annyira a látvány, mint az a hang tölti el iszonyattal, ahogy a gőzölgő hűgysugarak belezubognak a lefolyóba. Egy apró sikkollyal erre a hangra ébred.

Most nem álmodik. Marina fekszik mellette a széles ágyban. Robert négy évvel korábban bekövetkezett első megbetegedése óta egyre ritkábban aludt vele, két éve pedig teljesen visszavonult, a földszinti kis kamrárt rendezte be magának – hálónak, dolgozóknak. Noha alig alszik; ír a kis kamrában, szinte szakadatlanul. Nyilván most is. „Denkzwang-Schreibzwang”, vigyorogja Charlotte felé Robert, ha olykor összeakadnak a konyhában. Hogy mit ír a férje, azt Charlotte bizonyára nem tudja, de úgy sejti, összefügg Robert betegségével. Robert olykor előad valamit egy bizonyos iratról vagy monológkötegről, néha utal valamiféle újmódi Könyörtelenek Báljára, és különös mosollyal, szemüvegét pulóverujjával törölgetve arra célozgat, hogy egy bizonyos Hölgyszonáta végkimenetele, mondhatni, végkifejlete döntőnek bizonyulhat. Hogy milyen értelemben, azt Charlotte bizonyára nem tudja, de úgy sejti, összefügghet Robert két éve kiújult és újabban egyre aggasztóbb tüneteket mutató betegségével.